

ИМАНЕ

Една година даде Богъ голѣмо плодородие. Едно жито стана — червено, едро като дрѣнки.

— Я чуй, — каза Братой на жена си, — вземи, та поизмажи килеря. И запуши хубаво дупкитѣ, гдето сж ги направили мишкитѣ. Въ хамбаря нѣма вече мѣсто, ще изсипемъ малко жито и тамъ.

Тя взе да измаже, но рече да поразкопае по-напредъ, та да се поизравни. Като дойде до огнището и копна, теслата удари на камъкъ. Поразрови малко — показва се плоча. Сърдцето ѝ силно заби. Тя се разтрепера и съ нетърпение задири края на плочата. Като я обърна — подъ нея гърне, а въ него жълтици. Не бѣше пълно, но, кажи го, цѣла купчинка злато като жарава. Тя си спомни, че мжжъ ѝ е разказвалъ, че, когато билъ още малъкъ, баща му продалъ еднѣжъ много овци. Овцитѣ продалъ, но паритѣ се не видѣли. Нищо не купилъ, а пѣкъ билъ безъ пари. И много пѣти, при голѣма нужда, преди да поиска отъ други въ заемъ, той дълго мълчалъ и мислѣлъ, като че е ималъ пари, а не смѣлъ да ги бутне.

Силно зарадваната жена не скри паритѣ, а ги занесе на мжжа си и му ги даде.

Той тѣй се зарадва, че не можѣ да стои правъ, а седна. Гледа ги, брои ги, попипва ги една по една. Пустне ги въ гърнето и слуша, какъ дрѣнкатъ. Поразбърка ги и пакъ ги разгледа. По едно време изгледа страшно жена си, като че искаше да я убие, и викна: „Излѣзъ навънъ!“ Той остана самъ и ги скри. Где? — никой не знаеше.

И другъ човѣкъ стана отъ тогазъ. Изстина къмъ жена си. Изстина и къмъ дѣщеритѣ си, като че не бѣха негови деца, а чужди. Стисна му се сърдцето, не дава нищо. Не туря нова дреха на себе си. Ходи всѣкога парцаливъ. Не говори съ никого — като че обезумѣ. Кое работи, кое не. Седи на прага като гарванъ на гнѣздото си. Щомъ мръкне, сякашъ полудява: „Защо лаятъ кучетата? Затвори ли вратника? Заклучи ли вратата? Я запуши прозореца, че се вижда!“ Понѣкога се затваря самъ въ стаята си, и се чува зънъ-зънъ, — брои си паритѣ. Пустѣ пари, взеха му ума.